

tegn. Det gælder som sagt ogsaa de smaa Afgifter. Den daværende Finansminister Hr. Neergaard udtalte i 1921—22 fra denne Plads om de smaa faste Stempelafgifter, at det er klart, at disse Beløb med den uhyre Forandring, der er foregaaet i Pengenes Værdi, er blevet alt for smaa i Forhold til de Værdier, der rammes af Stempelafgiften; derfor forhøjedes de med 50 til 100 pCt. Det var en Begrundelse, der lod sig høre i 1921—22. Men nu maatte man altsaa sige: Det er klart, at ved den uhyre Forandring, der er foregaaet i Pengenes Værdi, er disse Afgifter blevet alt for høje i Forhold til de Værdier, der rammes; de maa derfor ned-sættes ikke med 100, men med 50 pCt. Dette skulde ogsaa have været Tendensen i det Lovforslag, der her foreligger.

Jeg vil derfor henstille til den højt-ærede Finansminister, om ikke det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for det konservative Folkparti udtalte sin Sympati for i 1921—22, at sammendrage Afgifterne ved Tinglysning og Stempelafgifterne i een Lov og samtidig ændre Sætserne, saaledes at de kom i Overensstemmelse med den nye Pengeværdi, vi har her i Landet, burde tages op, saa snart Lejlighed dertil gives i den kommende Tid, til Overvejelse indenfor Regeringen og til Behandling her i Rigsdagen.

Finansministeren (Bramsnes): Jeg takker for den Tilslutning, der er givet til Forslaget af samtlige Ordførere, og jeg skal kun gøre ganske faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der er fremsat.

Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Nygart) spurgte, hvor stor Indtægt Tinglæsningsafgifterne nu giver Staten. Jeg vil antage, at det andrager en 4 Mill. Kr. om Aaret. Derimod er jeg ikke i Stand til at sige, hvor stor en Del af dette Beløb der hidrører fra den egentlige Tinglæsning af Skøder og Kontrakter, idet der ikke findes Oplysninger om dette, og de kan neppe uden stort Besvær skaffes fra Retskontorerne. Men det er altsaa, hvad disse Afgifter betyder i Øjeblikket, og jeg tør ikke nægte, at der efterhaanden er kommet et lille Skattemoment ind i dem. Det er muligt, at det ikke, hvis man isolerer dem helt, kan siges, at disse Penge kun gaar til at dække de direkte Udgifter ved selve Tinglæsningen, idet man tidligere ved Ophævelse af enkelte mindre Skatter har forhøjet Tinglæsningsafgifterne for at kunne opkræve det hele under eet. Men som Helhed tror jeg dog, at det er en meget ubetydelig Del af de nuværende Tinglæsningsafgifter, der kan betegnes som en egentlig Beskatning af Om-

sætningen, det allermeste gaar sikkert til at dække de Omkostninger, som Retsvæsenet har ved Tinglæsningssystemet. Naar vi gaar over paa Stempelafgifternes Omraade, som enkelte af de ærede Ordførere har nævnt, saa er det klart, at det er et rent Beskatningssystem, det er der ikke nogen som helst Tvivl om. Men for Tinglæsningsafgifternes Vedkommende tror jeg, at selv om der er et ringe Beskatningsmoment, hvad jeg ikke tør nægte, fordi man har lagt enkelte tidligere Skatter over paa Tinglæsningsafgifterne, er det i hvert Fald af meget ringe Omfang.

Det ærede Medlem spurgte, om det ikke vilde være rimeligt, om man tilbagebetalte Halvdelen af de $\frac{2}{5}$ pCt. i det Tilfælde Handelen gik tilbage, selv om det ikke skete, fordi Retshandelen var ufuldbyrdet. Det synes jeg, der kunde være Grund til, og jeg skal efter Forhandling med Justitsministeren, som jo ogsaa har Interesse i disse retlige Spørgsmaal, forsøge inden anden Behandling at finde en saadan Formulering, at der bliver Mulighed for at tilbagebetale Halvdelen af det erlagte Tinglæsningsgebyr, hvis Handelen gaar tilbage af Grunde, som maa anses for at være legitime. Undtagne er altsaa de Tilfælde, hvor det ærede Medlem selv mente, der ikke var Grund til Tilbagebetaling.

Jeg skal sige til det ærede Medlem, der talte som Ordfører for det radikale Venstre, at jeg gaar ud fra, at den Bemyndigelse, der her gives Finansministeren til at tilstaa Godtgørelse, i Virkeligheden betyder, at saadan Godtgørelse vil blive tilstaaet i alle Tilfælde, hvor det retlig bevises, at Retshandelen er ufuldbyrdet, eller hvor andre Kendsgerninger, som man vil kræve ved den anden Formulering, ligger fuldt opklarede. Naar man har anvendt den Form, at Godtgørelse kan tilstaaes, er det, fordi man nødtigt vil have, at nogen skal komme med et Retskrav; der kan give Anledning til mange Besværligheder med Hensyn til Modbevis o. l. Hvis man skriver, at de paagældende har Ret til Godtgørelse, er det Staten, der eventuelt skal modbevise, at Retshandelen ikke er fuldbyrdet, og det er muligt, at det kan volde Vanskeligheder. Med andre Ord, Bevisbyrden er lagt over paa vedkommende, som skal have sine Penge tilbage, men i det Tilfælde, Beviset føres, og det hele er i Orden, gaar jeg ud fra, at det er Hensigten — det er i hvert Fald Hensigten at administrere Loven saaledes —, at der bevilges Refusion.

Med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal om Afgifternes Størrelse er det rigtigt